



ת"פ 20035/09/13 - המאשימה מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד מהרטה אדנה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 20035-09-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אדנה(אסיר)
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה מדינת ישראל באמצעות משטרת
ישראל תביעות רמלה ע"י עוה"ד איריס מוריץ

נגד

הנאשם מהרטה אדנה - הובא באמצעות
שב"ס ע"י עוה"ד רענן עמוסי

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: החזקת סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן הפרעה לעובד ציבור לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, שהה הנאשם במשמורת חוקית בכלא "איילון" בעיר רמלה (להלן: **הכלא**). ביום 20.5.13 באגף משתלבים ג' בכלא, החזיק הנאשם בחריץ שרוך מכנסיו, בצד הקדמי, בלהב מאולתר באורך של כ-4 ס"מ שיכול לדקור או לחתוך (להלן: **הסכין** או **הלהב**). לאחר שנמצאה הסכין הנאשם נתבקש על פי הוראתו של הסוהר ירין יגימה (להלן: **ירין**) להמשיך חיפוש גופני והנאשם סירב.

התשתית הראייתית

3. מן הראוי לציין שהתשתית הראייתית, בעיקרה, איננה במחלוקת בין הצדדים. מטעם המאשימה העידו הסוהרים ירין ו-דוד פנקר (להלן: **דוד**). שניהם העידו שבמהלך חיפוש גופני שגרתי על אסירים באגף, נמצא להב של סכין גילוח בתוך חריץ שמיועד לשרוך במכנסיו של הנאשם. כמו כן, בעקבות מציאת



הלהב, ביקשו לערוך חיפוש גופני מדוקדק יותר על הנאשם והנאשם סירב להוריד את תחתוניו ונמסר לו כי ככל שיסרב הדבר ייעשה בכוח ואכן כך נעשה ולאחר עריכת החיפוש לא נמצא דבר נוסף (ראו: עדותו של ירון פרוט' עמ' 7 ש' 31 - עמ' 8 ש' 28; עדותו של דוד בפרוט' עמ' 12 ש' 19 - עמ' 13 ש' 32; דוח פעולה של ירון, ת/3; מזכר של דוד, ת/4).

4. הנאשם אישר את עיקרי הדברים הנ"ל, אך לטענתו מדובר במכנסיים שהשאיר אסיר אחר באגף עם שחרורו של אותו אסיר מהכלא, וזאת יחד עם פרטי לבוש נוספים. הנאשם לקח את המכנסיים לעצמו מבלי לדעת שיש בו להב כלשהו. לאחר חלוף כשבוע או שבועיים, בעת שלבש את המכנסיים, נערך חיפוש על ידי הסוהרים על גופו ומצאו את הלהב (הודעת הנאשם, ת/5; עדותו של הנאשם בבית המשפט, פרוט' עמ' 15 ש' 3 - 29).

5. הנאשם העלה שלוש טענות:

א. לא מתקיים היסוד הנפשי לעבירה של החזקת סכין שלא כדין, בשל העדר מודעותו לעצם קיומה של הסכין במכנסיים;

ב. מהסכין לא היתה נטילה של טביעות אצבע על ידי היחידה החוקרת, וזאת כמחדל חקירתי שמצדיק לזכותו מהעבירה של החזקת סכין;

ג. הנאשם לא נחקר לגבי עבירה של הפרעה לעובד ציבור ועל כן יש לזכותו מעבירה זו.

אדון עתה בכל אחת מהטענות בנפרד.

התקיימות היסוד הנפשי לעבירה של החזקת סכין שלא כדין

6. הנאשם לא חלק על כך שהלהב שנתפס בתוך מכנסיו עונה על הגדרת סכין לצורך סעיף 186 לחוק העונשין. הנאשם גם לא חלק על כך שמדובר בסכין שאסור להחזיקה בתוך כותלי בית הסוהר על ידי אסיר. טענתו של הנאשם מתמצת בכך שהיה נעדר מודעות לעצם קיומה של הסכין במכנסים שלבש, קרי היסוד הנפשי לעבירה אינו מתקיים.

7. סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, מורה כדלקמן:

"(ג) לעניין סעיף זה -



(1) רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להן, אם נמנע מלבררן".

8. בפסיקתו של בית המשפט העליון נקבע שאת סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין, יש לפרש כ-"עצימת עיניים", היינו התעלמות מודעת מאפשרות קיומה של נסיבה על אף החשד שמא היא מתקיימת והימנעות עובר למעשה מבדיקת המצב לאשורו. עצימת עיניים הינה שוות ערך למודעות בפועל (ידיעה ממשית). התפיסה המוגנת בסעיף הינה כי האנטי חברתיות הגלומה בהתנהגות של נאשם שחשד באפשרות שמא מתקיימת נסיבה שיש בה להפליל את מעשהו והוא **בחר לפעול בלי לבדוק** אם היא אכן מתקיימת אם לאו, שקולה כנגד פעולה מתוך מודעות בפועל לקיום אותה נסיבה. לפיכך על החשד להיות **אישי סובייקטיבי** ואין להסתפק בחשד שהיה מתעורר בליבו של אדם מהיישוב (האדם הסביר). לצורך קיום מצב של "עצימת עיניים" די בחשד ממשי (ע"פ 5938/00 אזולאי נ' מדינת ישראל פ"ד נה (3) 873, 895 - 896 (2001)). על כן, מקום בו מפעם בליבו של מבצע עבירה חשד בדבר טיב התנהגותו או בדבר קיומה של נסיבה הנמנית עם פרטי העבירה, מוטלת עליו החובה לפעול כדי להפריך את החשד ולברר את מצב הדברים לאשורו. כל עוד לא עשה כן, או שעשה, אולם חשדו לא הופרך, רואים אותו כמי שמודע בפועל בעת ביצועה של העבירה לאותו פרט (ע"פ 4164/09 **פלוגי נ' מדינת ישראל** [פורסם בבנו] (29.7.10) פסקה כו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין).

9. במקרה שבפני, מדובר בסכין שנתפסה במכנסים שאותם לבש הנאשם. מדובר בפריט לבוש שנמצא בחזקתו של הנאשם בין שבוע לשבועיים לפני המועד שבו נערך החיפוש, וזאת כפי טענת הנאשם. לנאשם היתה השליטה המלאה והאפקטיבית על המכנסיים במשך פרק זמן ממושך ולכן חזקה עליו שהיה עליו לבדוק אותו שמא כולל הוא חפצים שהחזקתם אסורה, כגון סכינים וסמים. משלא עשה כן, יש לראותו כמי ש-"עצם את עיניו" מהאפשרות שהמכנסיים יכולו חפץ שהחזקתו אסורה. הדבר מתבקש גם בשל העובדה שמדובר במכנסיים שהיו שייכים לאסיר אחר בתוך כותלי בית הסוהר. בנסיבות אלה, כאשר הנאשם לא פעל להפריך את החשד שהיה אמור להתעורר אצלו בדבר קיומו של חפץ שהחזקתו אסורה בתוך המכנסיים, הרי שרואים אותו כמי שמודע בפועל בעת ביצועה של העבירה לאותו פרט, קרי לקיומה של הסכין בתוך המכנסיים. בנסיבות אלה, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירה של החזקת סכין שלא כדין.

הטענה של מחדל חקירתי

10. הנאשם טוען שחובה היה על היחידה החוקרת לבדוק אם קיימות טביעות אצבע על הסכין, וזאת על מנת לאשש או להפריך את טענתו שלא ידע על קיומה של הסכין במכנסיים. לטענתו, מאחר והיחידה החוקרת לא עשתה כן, אזי מדובר במחדל חקירתי שמצדיק לזכותו מהעבירה של החזקת סכין. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות. גם אם הסכין היתה נבדקת ולא היו נמצאות טביעות אצבע של הנאשם עליה, הדבר אינו מעלה ואינו מוריד לעניין עצם שיוך "ההחזקה" של הסכין לנאשם, וזאת בשל העובדה שהסכין נמצאה על גופו במכנסיים שלבש.



הטענה שהנאשם לא נחקר בגין עבירה של הפרעה לעובד ציבור

11. בעת שהנאשם נחקר במשטרה, נאמרו לו הדברים הבאים:

"מודיעך כי הינך חשוד בהחזקת להב בכך שבתאריך 20.5.13 בשעה 08:00 בכלא איילון באגף משתלבים ג', תא 8, נערך עליך חיפוש ונתפס במכנסיך להב."

12. בהמשך נאמר לו כי אין הוא חייב לומר דבר, כל שיאמר עשוי לשמש ראיה נגדו, הימנעותו מלהשיב לשאלות עשויה לחזק את הראיות נגדו ובנוסף שהינו רשאי להתייעץ עם עורך דין. בהמשך העדות (ת/5, ש' 31 - 32) נאמרו הדברים הבאים:

"ש. האם זה נכון שביקשו ממך להוריד תחתון לחיפוש וסירבת?

ת. אמרתי שאסור לעשות חיפוש על עירום."

13. בא כוח הנאשם טוען שלא מדובר באזהרה כדין לעניין העבירה של הפרעה לעובד ציבור בשל כך שסירב שיתבצע חיפוש על גופו. כמו כן, בא כוח הנאשם מוסיף וטוען כי במסגרת אזהרתו של הנאשם בחקירתו במשטרה, נאמר לו שהוא החזיק להב במכנסיו. בגוף האזהרה לא נאמר לנאשם שהוא חשוד בגין ביצוע עבירה של הפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו, והדבר עלה רק לקראת סוף חקירתו. על כן, לטענת בא כוח הנאשם, נפגעה זכותו של הנאשם לשמור על זכות השתיקה בנוגע לעבירה של הפרעה לעובד ציבור וכתוצאה מכך יש להורות על זיכוי מעבירה זו. טענה זו דינה להידחות.

14. הלכה פסוקה היא שגם אם טענתו של נאשם לפיה לא הוזהר כדין היתה מתקבלת הדבר היה משליך רק על שאלת קבילותה של הודעתו במשטרה ואיננו מוביל בהכרח לביטול כתב האישום כנגדו (ראו דברי כב' השופט דנצינגר בפסקה 123 לפסק דינו ב- ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.8.12)). יוצא מכך, שהעובדה שלא נאמר לנאשם בגוף האזהרה בעת חקירתו במשטרה שהוא חשוד בביצוע עבירה של הפרעה לעובד ציבור, אין בכך בכדי להוביל לזיכוי מעבירה זו. הדבר עשוי להשליך רק על שאלת קבילות אמרתו של הנאשם בכל הנוגע לעבירה הספציפית של "הפרעה לעובד ציבור" (וכמובן לא לגבי קבילות אמרתו בנוגע לעבירה של "החזקת סכין" שלגביה אכן הוזהר כדין).

15. מובהר בזאת שגם אם אתעלם מדברי הנאשם בגוף ההודעה לעניין סירובו להמשיך חיפוש גופני לאחר שנמצאה על גופו סכין, הרי שקיימות ראיות מוצקות חיצוניות לשם הרשעתו בעבירה של הפרעה לעובד ציבור בשל כך שסירב להשלמת ביצוע החיפוש הגופני לאחר מציאת הסכין במכנסיו. ראיות חיצוניות אלה הן עדותם של ירין ודוד.



סוף דבר

16. אשר על כן, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: החזקת סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין וכן הפרעה לעובד ציבור לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשע"ה, 15 יולי 2015, במעמד הצדדים